

Semjén Zsolt

**MEGSEJTENI
A SEJTHETETLENT**

SEMJÉN ZSOLT

MEGSEJTENI A SEJTHETETLENT

SEMJÉN ZSOLT
MEGSEJTENI A SEJTHETETLENT

Budapest, 2018

ELŐSZÓ

Az ember valódi élete párbeszéd a Jelenlévővel. A mindentől és személyesen Jelenlévővel. Nem szűnő párbeszéd vele, szavakkal vagy szavak nélkül. Neki köszönjük, hogy személyek vagyunk, személyes szeretetének gyümölcsei. Határtalan növekedésünk záloga az Ő felfoghatatlan intenzitású és folyamatos, növelő figyelme.

Az ember ebben a párbeszédben fedezi föl és tanulja sajátjaként igazi énjét, ebben veszi birtokba szabadságát. Ettől a párbeszédtől távolodva az ember saját magától és szabadságától távolodik. Kiteljesedésünk a napi huszonnégy órássá és heti hétnaposossá táguló párbeszédben valósul meg. Vagyis a szüntelen imádságban, amire a Biblia hív.

A Teremtő és a szeretetből viszonszeretetre teremtett képmása közti, szünet nélküli párbeszéd szövegei sorjáznak ebben a kötetben. „Ez vagyok ma is”, vallja a szerző. Ha valaki jobban meg akarja őt érteni mai tetteiben, szavaiban, szolgálatában, olvassa el ezeket a vallomásos verseket, prózákat, színpadi jelenetet – az összesen 27 cím alá rendezett szöveget.

A nyitó négy, összetartozó vers program, hitvallás: mindennek Isten ad értelmet, nélküle üres a világ, semmi értelme semminek. És kozmikus szintű a dolog. A további szövegek valamiképpen visszhangozzák ezt, bármiről is szóljanak: szerelem, kereszt, csönd, a gonosz jelenléte, a külső és a belső ember, álmodozás és ébredés, önirónia...

Egy-egy pontos, tömör fogalmazás, szép kifejezés erőfeszítés nélkül is bevonulhat az olvasó szótárába, mint például a karácsony című három szó: *„Végesbe / csobbanó / végtelen.”*

A Lao-ce, Buddha és Arisztotelész értékeit jellemző három pozitív szót kérdés követi: *„miért keresgélem a töredezt igazság üvegszilánkjait, mikor az Igazság már eljött?”* Kiegészíti, gazdagítja ezt a kérdést, amit egy kispap barátjának ír: *„ne káromold bennük a Lelket, kiket a hegy másik oldalán vezet”.*

A kötet fontos témája a dolgok, az események szociális dimenziója, a szociális érzékenység: „Adósod lett / az ember az Emberrel / az el-nem-szeretett szeretettel”

A címadó sor a kötetbe gyűjtött írások utolsó egysorosra, így jelképesen időben is zárja a szövegeket. Mintha rátalálva a jelmondatra már megszűnt volna a versek írásának „kényszere”. A cselekvés lép előtérbe, a szép szövegek formálásánál fontosabbként. „Egy kutya megfagy a fagyban. / Átkozott legyenek mikor verset faragok!” Ez a cím nélküli két sor követi a Jelmondatot, vagyis feladatként a továbbiakban már nem az írásnak, hanem a tetteknek van súlya, amiről majd számot kell adni.

A szűkebb baráti körnek szánt kiadást a régi tömör buzdítással ajánlom: *Tolle, lege!* Vedd, olvasd!

Sajgó Szabolcs SJ

A TAGADÓ, A KÖZÖMBÖS, AZ ESENDŐ ÉS A SZENT

1. A TAGADÓ

Megtagadom Isten-gyermekségemet.
Létem nem Isten túlcsonduló szerelme,
hanem a véletlen játéka.
A semmitől a semmiig öl az idő.
Azután elfelejtem magam, és ők is elfelejtenek engem.
(talán nem is voltam?)
És lesz (ha lesz) életemből egy új élet,
de ő már nem én.
Ő egy új út a semmitől a semmiig.
Végül az evolúció-láncnak éppen végén állók
felejtik az ősplazma-testvériséget és...
(esetleg önmagukat)
Vagy a végtelen kozmosz, amely eddig érthetetlenül
szolgáltatta én-tudatra lelt fiait,
változtat ég-arca mosolyán, s csillag-szeme
legparányibb változásával nyom nélkül törül ki
minket (nem létező) emlékezetéből.
Atomjaink ezután összeállnak más atomokkal
(vagy nem),
hogy újra játsszák a semmi játékát.
A semmitől a semmiig.

2. A KÖZÖMBÖS

Ágyamban asszony
hasamban gombóc,
röhögtem az élet
ez a hülye bohóc.

S hogy vért hány a világ káromló szája?
Mi közöm hozzá?
Köpök rája!
Te meg menj a...

3. AZ ESENDŐ

Én azt hittem,
hogy a kozmosz-végtelenség,
az evolúció millió lét-féleség
csúcán álló csodacsúcs:
a lét ragyogása vagyok.

...de ha az anyagba-rontó földgödörbe nézek
(mert én csak a pillanatban élek)
félelek

és mindenfelé keresgéllek
hogy lelkeimmel lelkedhez érjek
segíts rajtam, kérlek!

Add, hogy meglássam az arcod,
hogy veled és neked harcoljam meg a jó harcot,
mert nélküled az élet halott és csak gép az agy,
add, hogy megtaláljalak - ha vagy.

Istenem, én emlékszem Rád
az én szemem volt, mit látni csókolt a szád
és én láttam nagy, kutya-hú szemed
az én arcomon simított a kezed
szeretted és szerettelek
ismertél és ismertelek
Te hű voltál én feledtelek
Uram, Uram megleltelek!

Szívem szívedben, szíved szívemben égett,
mielőtt anyám méhében arcom az életre megérett
már ismertelek Téged.

De
ál-széppel, ál-bölcssel magamat cifráztam,
megbántott testvére sohasem vigyáztam,
én akartam istenemmé lenni,
el kellett lelkemben Téged temetni.

Adósod lett
az ember az Emberrel
az el-nem-szeretett szeretettel
mely
mint a tej
ha mellben marad
s nem tapad rá mohó ajak
oly iszonyúan fáj
(míg hiába ráng érte más-fia száj)
gennyé lesz, mert szájba nem fakadt
- ember! Látod magad?
Mint a mell, a gennyé rohadt tejjel
úgy állunk a szeretettel.

Undorba fulladva
nyüszítetek tisztaságodért.
A hányás-szagú reggelen
mikor önutálattal okádja a lelkem
le magam,
arcomra teszed kezed
le mos békességes csended
meghívsz - legyek a szented.

Úgy szeretném Uram, hogy lábaidhoz hulljak,
de agyamba nyúlnak sátáni ujjak,
megölik bennem a szépet, az újat,
az Isteni ujjat
...újra és újra a porban vagyok.

Ha hívsz
leszek tüzes próféta-ostor,
ha elhagysz, mint sáros paraszt-bocskor,
ha hívsz, tűznyelven szólok
míg vért hány a világ káromló szája,

ha elhagysz
mint parázna asszony mocskos ágya,
olyan leszek.

A kelyhedből én is innék
keresztben is Veled lennék
sok ember közt persze félnék
szólni talán nem is mernék
Uram, Uram, hogy mehetnék?

És mért pont én?
És mért nem más?
Ez túl kemény.
Akarj inkább valami mást.
Csak ne kelljen a közönyre lángolnom a jót!
Csak ne kelljen Igéddel tartanom
a süllyedni akaró hajót!
Mondjuk, verset ír, vagy dicsér a szám,
(neked úgy sincs szükséged rám)
oltárodra virágért vet a kezem, vagy ás,
csak menjen helyettem akárki más!

Csak el ne küldj!
Csak ki ne válassz!
Nem megyek.
Gyerek vagyok, fáradt, beteg.
Nem mehetek.
Nem mehetek.
Uram, Uram, nem is megyek.

Talán, ha majd felém járnál
hozzád bújnék – Te simogatnál
azt mondanád – együtt megyünk
azt mondanám – Uram gyerünk!

...talán ha így megkérlelnél.
megkérlelnél?

Hisz hogy hirdesselek, azért vagyok!
(Csak mihaszna szolgád vagyok.)
Késtem szólni - s már a kő is dadog,
Uram, Uram - itt se vagyok!

Mert méltó, hogy Téged dicsérjen minden,

4. A SZENT

Áldott legyen az Isten!

DÚDOLÓ

az égben
az éjben
az érben
a vérben
a mélyben
a kékbén
a szépben
a szélben
a légben
a létben
a lángon
a fákon
az ágon
a lányon
látod hogy látom
látom és vágyom
vágyom és várom
várom és áldom
áldom és várom
várom és vágyom
vágyom és látom
látod hogy látom
a lányon
az ágon
a fákon
a lángon
a létben
a légben
a szélben
a szépben
a kékbén
a mélyben
a vérben
az érben
az éjben
az égben

BLUES

Poros grundokon
lépcsőházak
gangok és lichthofok
dzsungelében

szenilis nénik
és maszatos kisiskolások
közt keresgélek,

Ó Rejtőzködve Közelítő!

INTELEM

A pásztor,
kinek nem pásztora
a legkisebb bárány,
már közelít a farkashoz.

VERS

Az egyetlen lánynak

Tudom, hogy a csillagok alá
Kezéből adattál nekem,
hogy elrongyoljuk
fehér párnánk,
kiköpjünk egy-két
meggymagot,
s együtt bámuljuk
az angyalok közt
fölkelő Napot.

OLYAN

Életünk olyan
mint egy vers.
És ha nem
akkor kibírhatatlan.

A JÓGI ÉS A FAKÍR

1. A JÓGI

A rejtőzködő Istent keresem,
Csont koponyám fölött s alatt csillagok,
Arcom mögött parányi kozmosz ragyogása vagyok.

Én léteim mélyibe merültem,
És láttam rég-léteim nagy emlék-látomását,
A hangya, a kígyó s a szent Gangesz lótusz-álmodását.

Én létem mélyébe leszálltam,
Csukott ajkam bölcsességet hirdet,
S így közelítem a közelítő Istenséget.

2. A FAKÍR

Átkozott vagyok.
Elárultam a csöndességet.
Csalásra cseréltem bölcsességet.

Átkozott vagyok, rossz mutatványos,
Azt adtam el, ami örök (vagy örök körök?)
Rajtam a vesztett bölcsességnek csak aszott bőre zörög.

Idegen az arcom és idegenek a csillagok.
Idegen a föld is, amelyen meghalok.
Átkozott, átkozott vagyok.

A SZEMEINKEN TRÓNOLÓ SÁTÁN NÓTÁJA

Én vagyok, ki a Nem vagyok.
Szürcsölöm az agyatok,
s azt sustorgom: nem vagyok!

AZ ÉN KÜLSŐ ÉS BELSŐ EMBEREM IMÁDSÁGA

AZ ÉN KÜLSŐ EMBEREM IMÁDSÁGA

Kisétálva Babilonból,
Kimondhassam azt, hogy nem kell.
Békességben önmagammal,
Békességben az Istennel.

Az élet teljességét akarom élni,
Hogy levegőt ne az égből, de a mennyből vegyek,
Ne rokkanjak én-ölő robotban,
S néha habos tortát egyek.

Alkothassak én örömömbre,
És ne csapjon senki a körmömre,
Hogy mit csinálok, csak nekem jó.

És tudjam mi a képzelet és mi a való,
Hogy ez perc és rész, de van örök és egész,
Fölöttünk egy őriző kéz, Aki hazavár.

AZ ÉN BELSŐ EMBEREM IMÁDSÁGA

a
a ll
a ll e l
a ll e l u j
a ll e l u j a a
a ll e l u j a a ll
a ll e l u j a a ll e l
a ll e l u j a a ll e l u j
a ll e l u j a a ll e l u j a a
a ll e l u j a a ll e l u j a a ll
a ll e l u j a a ll e l u j a a ll e l
a ll e l u j a a ll e l u j a a ll e l u j
a ll e l u j a a ll e l u j a a ll e l u j a a

NÉGYSOROS

Mezítláb ülök, gyertyafényben, egymagam.
Összekulcsolt kezemen szúnyog. Megcsíp. Hagyom.
De „gondolataitok nem az én gondolatom,
és útjaitok nem az én utam”.

AZ ÚR HEGYE

(Keresztes Szent Jánosnak)

Csönd ölelte liget. Körül cser és som,
Egy kertnyi nap-csókolta paradicsom.
Vadrózsa és kökénybokor,
Indája bokámra hajol.

Majd erdők, mohos tölgyesek, fenyvesek,
Kidőlt, korhadtt fák közt út már nem vezet.
Aztán csak kő, kő, kő. A hegy kopár.
Sziklarepedésben egy árva kis gyopár.

Aztán csak szikla, szikla, szikla,
És mind azt sikítja:
Ember! Nincs tovább! Megállj!
És egyre közelebb a világvégi táj.

Felhőkbe öltözött jég-kő-hegy fejek,
Mindent körül folyó végtelen egek,
Napba öltözött kék azúr,
S az egekben sincs az Úr.

Nap, hold, bolygók, csillagok,
Kozmoszt átdöfő fénysugárba kapaszkodok,
Kristály-csillagtól sebzett kezem vére az Úr hegyére hull,
S a csillagokban sincs az Úr.

Aztán nincs se ég, se föld, se kő,
Nincs anyag, nincs tér, nincs idő,
Nincs tudás, nincs törvény, nincs filozófia,
Csak rossz képekben dadog a misztika.

Körülöttem a semmi semmi semmi
A hegyen nincs senki senki senki
Túl a mindenség arcán,
Állok a semmi partján.

Csönd. A semmi hangja.
A gondolaton túlról az Úr egy angyala.
Itt már egy az én és a nem én.
És nincs az Úr a hegy tetején.

Aztán már nem keresem az üdvösségemet.
Egy van: az Urat az Úrért szerető szeretet.
Közel hoztál hozzád, közel közel,
S nagy szelídségben magához ölel.

ARS POETICA

Versem Igazság-keresés.
Van végső, örök Igazság.
De ha nem érte imádság,
Már nem misztikus, csak mesés.

HALÁLTÁNC

Kovácsné Tóth Ilona sóhajtott egyet, lekapcsolta a recsegő vekkert és felkelt. Kivánszorgott a konyhába, feltett egy dupla kávé, kiöntötte egy félig elmosott tejes-bögrébe és szűrőszelgette.

Egy rész kávé, két rész levegővel, cukor nélkül.

Megmosta a fogát. A szemét is kihúzta, nem túl erősen, de láthatóan. Kiment a folyosóra. Az ajtót duplára zárta, aztán visszament és megnézte, hogy jól bezárta-e.

A buszon tömeg volt és fokhagyma szag. Eszébe jutott, ha nyugdíjas lesz, talán átadja valaki a helyét... persze, ha nyugdíjas lesz, akkor nem fog buszozni reggel hétkor... ha nyugdíjas lesz, akkor nemsokára meg fog halni.

Erre nem szeretett gondolni, ezért inkább az előtte álló nő szemölcsét nézegette és örült, hogy neki nincs ilyen szemölcse.

Az irodában beleírt egy csomó aktába, közben elmesélte a buszon kapaszkodó nő szemölcsét és a tavalyi nőgyógyászati műtétét. (Ezt minden lehető alkalommal elmesélte.)

Ebédre megette a vállalati menüt, ami elég rossz volt. Négy körül hazament, csinált valami meleget és kimosott. Mosás közben arra gondolt, hogy lassan összejön a spórolt pénz egy automata mosógépre. (Az automata mosógépre minden nap gondolt 5–10 percet.) Megnézte a filmet, megmosta a fogát és lefeküdt.

Bőrén érezte férje nyirkos, hideg kezét. Arra a férfira gondolt, aki a fal melletti íróasztalnál ül, majdnem szemben vele, és két hete, hogy ott van. Aztán arra, hogy iskolás volt, és volt ott egy fiú, aki szerette és mindig a kezét fogta. A fiúra már nem emlékezett, de a meleg kéz szorítására még igen. (Legalábbis annyiszor próbálta érezni, hogy azt hitte, még érzi.) Aztán a mosógépre.

Az iskoláról eszébe jutott, hogy ott tanulták Kosztolányi Dezső Ilona c. versét. Ezt a verset akkor félóránként elolvasta, most már csak magában mondogatta (azt amire még emlékezett belőle).

Ilyenkor magát látta mint iskoláslány, és nem gondolt arra, hogy öreg, hogy konyhaszagú, és hogy ki van pakolva.

Arra a férfira gondolt, aki ezt a verset írta, és költő és Kosztolányi és torokrákja volt.

Aztán eszébe jutott a Mama, és hogy otthon mindig imádkoztak lefekvés előtt.

Arra gondolt, hogy a világ tudósainak össze kellene ülniük, hogy megmondják kell-e imádkozni, vagy nem, és hogy van-e Isten (isten?), vagy nincs.

Aztán nem gondolt az egészre, mert félt, hogy a halálra fog gondolni.

Magában dúdolgatta az Ilonát, aztán már csak egyenletesen szuszogott.

Kosztolányi mosógépéről álmodott.

INDIÁN TÖRTÉNET

Vakítóan tűzött nap a Grand Canyon felett. A préri úgy hullámozott a hőségben, akár a tenger. Pusztavidék. Vörösfenyő, bozót és szikla. Az egyik fenyő mögött ember lapult. Rézbőrű harcos. Hajában hatalmas sastoll, arcán törzsi színek. Meztelen, szép bronztestére bőrv simult. Benne macheta és tomahawk.

Néhány lépéssel hátrébb fehér harcos kuporgott. Övében colt, kezében könnyű Winchester. Rézbőrű harcos és fehér testvére grizzlyre vadászott. Az indián kéz és lábujjain nesztelenül kúszott előre. Izmai megfeszültek, figyelmét semmi sem kerülhette el. Nyílve szőjét a húrba illesztette, és tovább kúszott. Hihetetlen vakmerőség nyíllal grizzlyre vadászni. A grizzly-medve a barlangi-medve rokona, ereje minden képzeletet felülmúl. Ha nem sikerül átlőnie a grizzly szívét, a vadállat cafatokra szaggatja. Erősebb, vérszomjasabb, konokabb és kitartóbb minden más állatnál. Ha elsőre nem sikerül megölni, nincs több segítség.

Az indián tovább csúszott. A bokrok között meglátott egy széttépett, kibomlott belű bölény-hullát. A grizzly idevonszolta zsákmányát.

Néhány lépéssel odébb a szörnyű harc nyomait is felfedezte. Hallotta a rettenetes fogak közt recsegő csontok ropogását, és a vad morgásféle szuszogását.

Tovább csúszott. Közvetlenül a medve előtt fölemelkedett. A fenevad elbődült és felágaskodott. A harcos csak a szívet rejtő bozontos szőrösöt látta. Teljes erejéből kifesztette a nyílát és...

- Jenő, Jenő! Mit fetrengsz ott olyan hülyén? És már megint összefilcezted magad?! Gyere fel és ülj le tanulni!

A grizzly lassan eltűnt bozontos szőrével, iszonyú karmaival és borzalmas fogaival együtt. Helyén már Brósz tanár úr állt, a „törtet törttel úgy szorzunk” közben, erősen fröcsögött és mérgesen nézett.

A préri poros grund lett, a bölénybika horpadt lámpájú trabant combi, a musztáng kopott roller, a Grand Canyon

a Keleti Károly utca, Fehér testvér pedig Hofflekovics Ede az V. b-ből.

Olyan volt, mintha a prériver együtt egy kicsit ő is meghalt volna. Idegen volt minden, ellenséges és embertelen. Aztán csak normális.

A grund grund, a trabant trabant, a roller roller, a Keleti Károly utca Keleti Károly utca, és Hofflekovics Ede a Hofflekovics Ede.

ÖNARCKÉP 1983. DEC. 5.

Egy emberrel jó voltam
Egy másikat szerettem
Egy harmadikat pedig próbáltam szeretni

Most tehát ragyogok
Mint aki alamizsnát csorgatott
A kolduló Krisztus lukas markába

MIÉRT?

Lao-Ce	bölcs
Buddha	szent
Arisztotelész	zseni

De miért keresgélem
a töredezett igazság üveg-szilánkjait
mikor az Igazság már eljött?

KARÁCSONY

Végesbe
csobbanó
végtelen.

SZENT IGNÁC IMÁJA

1.

*Oldalad sebébe rejtem sebeim,
Véres pórusodba rettegéseim,
Péntek délutánba szenvedéseim,
Húsvét hajnalába reménységeim.*

2.

Akarom, hogy Akaratod akaratom legyen!

VECSERNYE

Csendet
zsolozsmázik
az este,
Istent érez
az ember
lelke.
Csendesülök,
megbékülök,
melléülök.
Ő sohase
kiabál,
éjjel is
hazavár,
kapujába
ki-ki áll,
rossz fia
jön-e már?
Kapun reteszt
sose zár,
vacsorával
megkínál,
éjjel-nappal
hazavár.
S csendesülök,
éggel-földdel
kibékülök,
hazajövök.
Istent érez
az ember
lelke,
s csendet
zsolozsmázik
az este.

ÁMENTELENÜL

Jézus, értemvérző Arcod
Rúzként kenem szét arcomon,
Dicsőséged dicsőségem részeként
Önmagamra aggatom.

Igent mondhatok-e Rád
Míg magamra nem mondok nemet?
A talánok közt így tördelem
Én skizofrén életemet.

AZ APOKALIPSZIS ANGYALA

Mindig is őt vártam.

Tűzözönben, villámszemekkel, izzó lángkarddal.

Igazságot doboló, Haragot kiáltó, Öldöklő angyalt.

Egy este megjött.

Csendesen leült a konyhában. Ültünk ültünk, rám nézett és elsírta magát.

MELYIKET AKARJÁTOK, HOGY ELBOCSÁSSAM NÉKTEK?

(Szín: kavargó por, izzadt idegenség, markoló rettegés. Napba csillogó sasok, ing alatt megbújó török s csontig szakadt homlokú Jézus imádsága.)

„Ünnepenként pedig egy foglyot szokott szabadon bocsátani a helytartó a sokaság kedvéért, a kit akarának. Vala pedig akkor egy nevezetes foglyuk, a kit Barabbásnak hívtak. Mikor azért egybegyülekezének, monda nékik Pilátus: Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek: Barabbást-é, vagy Jézust, a kit Krisztusnak hívnak?”

És négy hang szólott:

Az ördög: se Jézust, se Barabbást!

A nép: Barabbást!

A tanítványok: Jézust! Jézust!

Az Isten: Jézust és Barabbást!

JEL

Isten szerelmének legfinomabb jele,
hogy munkálkodhatunk munkáján,
és kiérdemelhetjük a kiérdemelhetlent.

VASVESSZŐ

A kicsukott Isten
vasvesszője
az a csend lesz,
amellyel eltűri
önmagunk istenné nyilvánítását.

EGY KISPAP BARÁTOMNAK

Minden isten-képen túl
Isten felé vezess,
tudod, az ihlet kevés,
sugallatot keress!

A Megsejthetetlen
Nyilvánvalóra figyelj,
s a világon stigmaként
ég az Isten-i jel.

S ne káromold bennük
a Lelket, kiket a hegy
másik oldalán vezet,
hisz jöhet üzenet.

Mert kadhordozóival
töreti azokat
a bűnben formált
kézelt-isten-bálványokat.

(1985. febr. 12.)

JELMONDAT

Megsejteni a Sejthetlent

1985. FEBRUÁR 12. ESTE, HAZAFELÉ

Egy kutya megfagy a fagyban.
Átkozott legyek mikor verset faragok!

Ó

Egy mosolyodban, ahogy oldalt nézel
egy pihében, egy képben
egy szellőben
mindenben és akármiben
ó tettenért Mennyország!

Amint a Háromkirályok ajándékol ajándékaid
letették jászolod elé, úgy én is ezeket a verseket.

TARTALOM

Előszó	5
A tagadó, a közömbös, az esendő és a szent	7
Dúdoló	12
Blues	13
Intelem	14
Vers	15
Olyan	16
A jógi és a fakír	17
A szemeinken trónoló sátán nótája	18
Az én külső és belső emberem imádsága	19
Getszemán	20
Négysoros	21
Az Úr hegye	22
Ars poetica	24

Haláltánc	25
Indián történet	27
Önarckép 1983. dec. 5.	29
Miért?	30
Karácsony	31
Szent Ignác imája	32
Vecsernye	33
Ámentelenül	34
Az apokalipszis angyala	35
Melyiket akarjátok, hogy elbocsássam néktek?	36
Jel	37
Vasvessző	38
Egy kispap barátomnak	39
Ó	40

A 80-as évek elején a hidegkúti egyházközséghez tartozó formálódó fiatal közösségben születtek Semjén Zsolt versei, melyeket barátai *Próbálkozások Krisztus dicsérete* címmel nyomtatásban is megjelentettek.

© *Dr. Semjén Zsolt*

© Előszó: *Sajgó Szabolcs SJ*

Kiadó: *dr. Legeza László*

ISBN 978-615-80528-6-3

Nyomdai munkák: *Prime Rate Kft., Budapest (2018)*
Felelős vezető: *dr. Tomcsányi Péter ügyvezető igazgató*